

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם' שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

● בראשית דברים
\\ ותבקע העיר

"עשרה שקלים למצוות", מכריז אשר הגבאי בקול.

"עשרה שקלים, רבותיי".

לאשר יש אינסטינקטים מפותחים.

למעלה מעשור של גבאות רשומים אצלו ברומה.

אשר קלט את העניין ברגע - אין מי שיעלה את המחיר. לא ככה.

אולי כמה מילות חימום ישפרו את המצב.

אשר הוא אשף מכירת-עליות.

מכיר כל תאריך וסגולתו. כל יארצייט. כל יום הולדת.

"עשרה שקלים למצוות, רבותיי" - הוא פותח בשנית.

י"ז בתמוז. היום בו נבקעו החומות!

י"ז בתמוז, רבותיי. יום מסוגל לכל מי שזקוק לבקיעת חומות!

אנשים הבליעו חיור.

לא נעים. בכל אופן י"ז בתמוז.

נקודה למחשבה

כמה נקודות על כוחה של המחשבה

מידה למידה

3

למידה מחודשת על עולם המידות

מה לעשות?

מה לעשות כשלא יודעים מה לעשות?

להתקרב למציאות

7

לעבוד עם מה שיש - שיחת חברים

בראשית דברים / המשך \\ ותבקע העיר

אבל זה עבד. המצוות נמכרו בשנים-עשר שקלים. הן שומרות עלינו מפגיעה.

רווח של עשרים אחוז בשני משפטים - זה רק אשר. הן מאפשרות לנו רוגע.

שמעתי קריאת התורה. סיימתי את התפילה. פניתי לדרכי. אבל לפעמים הן עלולות לכלוא אותנו בתוכן.

לחסום אותנו.

אבל המשפט של אשר לא הניח לי במשך כל היום.

כך כל חומה בחיינו.

יום מסוגל לבקיעת החומות!

לפעמים אנו פוגשים אותה מבחוץ. כמחסום.

אשר יהודי תמים וחביב. אולי יש משהו בדבריו.

לפעמים אנו חווים אותה מבפנים. כהגנה.

*

אבל לכל חומה שני צדדים.

איך אנחנו מרגישים בלי הגנות?

בתקופה היקרה הזו של בין המצרים, זה הזמן שלנו לבקוע חומות.

כשהלב שלנו חשוף לפגיעה.

להעז לחשוף את הנקודה הפנימית.

בלי חומות של ציניות. מכובדות. נוקשות.

נקודת ציון.

איך זה מרגיש להיות פגיע?

להשאיר אותה כך.

זה מפחיד.

בלתי מוגנת.

זה מרגיש חלש.

אולי גם כואבת.

אבל זה אמיתי.

אבל פועמת וחיה.

זה רוטט וחי.

שלכם

זה להיות מי שאני.

העורך

לחומות יש תפקיד חשוב.

ניסופים

פשוט לחיות עם השם

י"ל ע"י 'ניסופים'
חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
בפל: 054-853-7200
או במייל: 26karov@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל
בכתובת
k6646201@gmail.com

קו ניסופים
שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים
02-664-6201

זמני השיעורים הקבועים:

ימי רביעי

ללכת עם תורה - תורה קנו (בשעה 20:30)
סיפורי מעשיות (בשעה 21:30)
משפ' מרגלית
רחוב הר' יצחק שמידמן 22 בני ברק

שינויים בזמני ומיקום השיעורים
מתעדכנים בקו ניסופים 02-664-6201

לתרומות והנצחות:

נדרים פלוס < קופת 'ניסופים'

מידה למידה נקודה למחשבה

כמה נקודות על כוחה של המחשבה

נו עוסקים כבר כמה שבועות בנושא עבודת המידות
באמצעות שינוי המחשבות.
ובפרק זה נחדד כמה נקודות שאולי לא הודגשו מספיק.

עבודת המידות

למדנו יחד, שמה שיוצר את המידות אלו התפיסות שמסתתרות
מאחוריהן.

ולכן הדרך הפשוטה והקלה ביותר בעבודת המידות היא לטפל
בשורשים שלהן.

ולמרות שגם שינוי המעשים באופן עקבי ומתמיד, מוביל בסופו של
דבר לעידון המידות. אבל גם זה נעשה באמצעות המחשבה.

כי באמת אין סיבה שאם אדם יפעל באופן שיטתי כנגד המידות
הטבעיות שלו, הן ישתנו פתאום.

למה שזה יקרה? למה שמעשים ישנו את הנטיות הטבעיות?

אלא מה? כאשר אדם מתנהג בצורה מסוימת שוב ושוב, הפעולות
החיצוניות משפיעות על החשיבה שלו.

הוא מתחיל לראות את הדברים אחרת. הוא מכיר בכך שיש עוד
אפשרות לחוות את החיים. ובעקבות שינוי החשיבה משתנות גם
המידות.

ואם כן, במקום לעבוד רק על המעשים שיגרמו לשינוי המחשבות, אולי
פשוט יותר להשקיע חלק מהאנרגיה בעבודה ישירה על המחשבה.

נקודה נוספת.

לכל אדם יש נטיות טבעיות למידה מסוימת. יש אנשים שנולדו עם תכונות של חסד, ויש עם תכונות גבורה, וכדומה.

המטרה שלנו היא לא להפוך את הנטיות הללו, אלא לרתום אותן לכיוון החיובי שלהן באמצעות המחשבות.

כי באמת אין כזה מושג: מידה טובה או רעה.

מידה היא דבר נטרלי. זו נטיית לב ואופי. ואפשר לרתום אותה לכיוונים שונים.

וכעין מה שמוזכר כבר בגמרא שאדם שנולד במזל מאדים עתיד להיות שופך דמים. אך בידו הבחירה אם להתפרנס כשוחט, או להפוך חלילה לרוצח.

וכך למשל, אדם שנוטה למידת הגבורה, עלול להיות תוקפן, אולם מצד שני יכול להיות איתן בדעתו.

מחשבות שליליות ינתבו את הגבורה לתוקפנות ודורסנות, ומחשבות טובות יטו אותה לכיוון חיובי של עמידה על עקרונות ומסירות נפש.

מידות הופכות להיות רעות רק כאשר התפיסות המחשבתיות מושכות אותן לכיוון בלתי רצוי.

זיהוי מחשבה

כיצד מזהים את המחשבה שמפעילה את המידה והתחושה?

בואו נדבר על סיטואציה מהחיים, וננסה לבחון את הדברים.

אתה נוסע בכביש מאחורי נהג אחר. אתה מאוד לחוץ וממהר, אבל לנהג שלפניך יש את כל

הזמן שבעולם. הוא נוסע לאט, מתעכב בכל פניה ועוצר בכל צומת.

זה מעצבן. אין מה לומר.

ובסיטואציה כזו, גם אם בדרך כלל אתה טיפוס עדין ורגוע, אתה עלול למצוא את עצמך מתנהג באגרסיביות. אם לא בפועל ממש, בצעקות וצפירות זועמות, לפחות בתחושה.

מה קרה? איך השתנו המידות שלך פתאום?

יש בהכרח איזו מחשבה שמסתרת מאחורי התחושה. איזושהי תפיסה. גם אם היא רק בתת-מודע.

יכול להיות שאתה סבור שהוא מעצבן אותך בכוונה תחילה.

ייתכן שלדעתך אתה היחיד שיש לו תוכניות כרגע, וכל שאר האנשים סתם מסתובבים בעולם להנאתם.

אולי לתפיסתך כל העולם נועד בכלל לשרת אותך ולעמוד דום כשהוא פוגש אותך.

ולכן ברגע שמישהו ילחש על אוזןך ויספר לך למשל, שאותו נהג מעצבן, בעצם נבוך מאוד. הוא התבלבל בכתובת. או שהוא חייב למצוא חניה באזור הזה לצורך דחוף וקריטי, או כל סיבה אחרת, פתאום כל האוויר יצא לך מהמפרשים.

אתה כבר לא תרגיש את הדחף האגרסיבי שמבעבע בך כעת.

תרגיל זיהוי

כיצד ניתן לזהות איזו מחשבה מובילה את ההרגשה שלך כעת?

אולי פשוט תעשה לעצמך מבחן: "תן לי

מידה למידה

עוד דוגמה: אתה מגיע למקום כלשהו וציפית שייכינו לך משהו, אבל אף אחד לא חשב על כך. אתה מרגיש אכזבה גדולה.

תעשה לעצמך תרגיל: תזהה שבע סיבות למה אתה מאוכזב.

בדרך כלל בהתחלה תגיע ההכחשה. אני בכלל לא מאוכזב. זה סתם מצב רוח דפוק.

אבל ככל שתמשיך תגיע לכל מיני תפיסות שאחראיות על האכזבה שממלאת את כולך.

"אני לא מעניין את האנשים כאן. אני שקוף בעיניהם".

"אם זה היה מישוהו אחר, ברור שהיו מכינים לו. רק אותי לא מכבדים".

"אם זה היה חשוב להם. הם היו זוכרים".

"מה זה צריך להיות שלא הכינו לי? הרי מגיע לי! הם היו חייבים להכין לי".

יש כאן שלל של הנחות יסוד שבגללם אתה מרגיש מדוכדך.

ועכשיו יש בידך בחירה: האם להמשיך עם קו החשיבה הזה ועם התחושות שהוא מייצר, או לשנות את התפיסה.

ברגע שתכניס מחשבה הפוכה לתוך המוח, תרגיש גם הרגשה הפוכה.

התנהגות והרגשה

נקודה נוספת חשובה להבהרה:

כשאנו מדברים על שינוי המידה באמצעות המחשבה, אין הכוונה לשינוי ההתנהגות בהכרח, אלא לשינוי התחושה.

שבע סיבות למה אתה כועס על הנהג הנאחס שלפניך".

בהתחלה יצוצו כל ההסברים הרגילים:

"אני לא עצבני עליו, אני רק רוצה לחנך אותו".

"אני לא עצבני בכלל. אני בסך הכל צופר להנאתי".

אבל אם תמשיך ותתעקש, תגיע לרבידים אמיתיים יותר:

"אני לא כועס עליו באופן אישי. אני עצבני כי אני חייב להספיק משהו".

יפה. זו כבר התקדמות. אבל אל תוותר לעצמך. אתה כן היית עצבני עליו. למה?

"כי אם הוא לא יודע לנסוע בוריות, שלא יעלה על הכביש. הוא סתם מעכב אנשים. הכביש נועד לאנשים ממהרים".

יפה. יש כאן מחשבה שאולי אחראית על הכעסים שלך. מה עוד?

"הצורך שלי כעת הוא קצת יותר דחוף מהצורך שלו. אז בבקשה שייתן לי לעקוף אותו".

הנה עוד אקסיומה שמפעילה את המידות.

אם תלך עם עצמך בכנות ואמת, ותסכים להוציא החוצה מהלב גם תירוצים שלא הכי מקובלים, תוכל לזהות הרבה מאוד כיווני חשיבה שמשפיעים על ההרגשה שלך, ותוכל לשנות אותם:

תוכל לשנן לעצמך נקודות פשוטות מאד שגם אתה מסכים איתם: "לכל אדם יש זכות מלאה להיות על הכביש בדיוק כמוני"; "גם לנהג הזה יש תוכניות חשובות, והוא לחוץ לא פחות ממני".

מידה למידה

יצירת כלים

ונסיים עם עוד תוכנה חשובה.

באמצעות המחשבות אפשר לא רק להתמודד עם מידות קיימות, אלא גם לייצר מידות ותשוקות חדשות.

וזו תופעה שמוכרת לכולנו.

קורה לכולנו שמציעים לנו משימה כלשהי או תפקיד, וברגע הראשון אנו דוחים את ההצעה. זה מרגיש לנו שאנחנו לא מתאימים או מסוגלים לכך.

אבל אחרי שישנו על זה לילה או כמה לילות פתאום מתעורר בנו חשק לבצע את התפקיד.

מה קרה פתאום? לא קיבלנו כלים חדשים, אלא רק ישבנו וחשבנו על זה.

מה עשתה המחשבה? המחשבה לא גילתה לך שאתה מסוגל. היא עשתה אותך מסוגל.

ברגע הראשון באמת לא היינו מסוגלים לכך. לא היו לנו מספיק כלים ומידות בנפש להכיל את הדבר הזה.

אבל המחשבות על התפקיד וכל מה שהוא דורש, הרחיבו אצלנו את כלי הנפש, ופתאום אנו מרגישים מסוגלים.

כשאדם חושב שהוא מסוגל, הוא נעשה מסוגל.

כשאדם מקבל מהסביבה פידבק שהוא מסוגל, הוא נעשה מסוגל.

הסיבה שאנחנו הרבה פעמים לא מסוגלים, היא בגלל שיש לנו כזו תפיסה בראש.

אם נצליח לשנות את הגישה, ייווצרו בעקבותיה גם הכלים והמידות.

יכול להיות מאוד שתמשיך להתנהג בפועל כפי שהתנהגת, אבל ההרגשה שלך תשתנה.

ושוב, ניתן דוגמה מעשית:

מישהו מבקש ממך צדקה, ואתה מרגיש בלב סוג של התכווצות. אתה לא רוצה לתת לו.

מה שמפעיל אותך כעת זו הרגש לא השכל. אתה מרגיש דחיה כלפיו. חוסר רצון להעניק לו. ובמילה אחת: קמצנות.

אם תתחקה אחר המחשבה שהפעילה אצלך את ההרגשה הזו, ייתכן מאוד שתגלה אותה.

אולי אתה חושד באותו אדם שהוא לא באמת זקוק לכסף. או שהוא מנצל את הרגישות שלך.

אולי אתה מרגיש שעבדת קשה על הכסף שלך, לא בשביל שתחלק אותו לכל עובר ושב.

וכעת, גם אחרי שמצאת את המחשבה, ייתכן מאוד שתגיע למסקנה שכרגע אתה לא נותן לו צדקה, כי אין לך כרגע מספיק, או מכל סיבה הגיונית אחרת.

אבל מה שהשתנה זו ההרגשה שלך.

אתה כבר לא מנוהל ממידת הקמצנות. אין לך את האינסטינקט הזה שסוגר את הלב.

אתה פועל באופן ענייני לחלוטין, ובוחר את הבחירות שלך.

זה כבר לא נובע מתוך מידה רעה, אלא משיקול דעת, וזה יתבטא בכך שלא תרגיש כלפיו שנאה או דחיה.

התוצאה הסופית אולי לא תשתנה, אבל היא לא תנבע מתוך מידת הקמצנות אלא מתוך מידת הזהירות. וזה הבדל גדול.

מה לעשות? להתקרב למציאות

מה לעשות כשלא יודעים מה לעשות?

בפרקים האחרונים נכנסנו לנושא ההשתדלות מול הביטחון, בעיקר בכל מה שנוגע לענייני פרנסה.

דיברנו על הגבול שמסמן לנו מוהרנ"ת, מתי אנו צריכים לחיות בתדר ביטחון, והיכן מתחיל תחום ההשתדלות.

למדנו מדבריו שמה שמסמל את הגבול הזה, זו העצה.

כלומר, אם אין לך עדיין עצה ורעיון מה לעשות, עליך לסמוך על הקב"ה, להמתין, להתפלל וליחל לעצתו.

ברגע שהגיעה העצה ויש לך כבר כיוון והחלטה מה עליך לעשות, אז קדימה, תתחיל להשתדל בכיוון הזה.

הדברים אמנם נותנים בהירות רבה בנושא העמום הזה של השתדלות, אבל רבים מהקוראים תמהו, איך כל זה קשור לסדרה שלנו שעוסקת בחיים בתוך המציאות?

אז הנה זה בא.

הנקודה שרצינו להגיע אליה כתוצאה מכל המהלך הזה היא אחת:

היכולת לקבל את המציאות שאינני יודע מה לעשות.

כולנו חווים בלי סוף כל מיני סיטואציות בהן אין לנו מושג מה עלינו לעשות.

זה יכול לקרות בענייני פרנסה, כפי שדיברנו, כשאנו לא יודעים מה הצעד הבא שעלינו לנקוט בשביל להתפרנס.

אך זה קורה בעוד תחומים רבים: בחינוך ילדים, בשלום בית, בהחלטות בענייני בריאות ועוד כהנה וכהנה.

בכל אותם תחומים כשברור לנו מה עלינו לעשות, או לפחות כשהכיוון ברור לנו, מוטל עלינו החיוב להשתדל ולעשות את מה שנראה לנו כמהלך הנכון.

אך מה קורה כשבאמת אין לנו מושג מה עושים?

זה לא דווקא במקרי קיצון, בהחלטות של חיים או מוות.

זה קורה לנו על כל צעד ושעל, בסיטואציות יומיומיות, כפי שנראה בהמשך.

בסיטואציות הללו נדרשת מיומנות חשובה, שהיא המיומנות שבה עסקנו בסדרה שלנו - החיים במציאות.

ובפרקים הבאים ננסה ללמוד יחד: מה עלינו לעשות כאשר איננו יודעים מה עלינו לעשות.

לשהות באי-ידיעה

אז כפי שכבר הרחבנו בפרקים הקודמים, במקומות של אי-ידיעה וחסרון עצה, עלינו להרפות ולהפעיל את שריר הביטחון.

שזה אומר, לקבל את העובדה שבתוך המציאות המסופקת והבלתי ברורה הזו קיימת נוכחות של השם יתברך באופן נסתר.

ומה שמוטל עלינו הוא פשוט לסמוך עליו, לבטוח בו ולהמתין שיראה לנו את הדרך הנכונה.

מתי נתחיל לפעול ולעשות? יודיעו לנו!

ברגע שתהיה לנו עצה נתחיל לפעול.

בינתיים, כשאנו לא יודעים, אנחנו פשוט לא עושים.

אבל איך זה מרגיש בפועל? בואו נדבר על זה. בשביל זה אנחנו כאן...

מה בדרך כלל אנחנו עושים כשאנחנו לא יודעים מה לעשות?

רבים עם עצמנו. ובעיקר, מתכחשים לעובדה הפשוטה שאנחנו לא יודעים.

זה בא לידי ביטוי במיוחד במקומות כאלו שהאחריות מוטלת על כתפנו, כמו למשל חינוך ילדים.

"מה הפירוש 'לא יודע'? תעשה משהו! אתה לא יכול להסיר אחריות".

וגם אם הגענו למסקנה הטבעית שאנחנו לא יודעים, אנו משתדלים לברוח משם כמה שיותר מהר.

לזרוק איזו הצהרה כללית לחלל העולם, ולהמשיך הלאה.

הצהרה כמו: זה לא יכול יותר להמשיך ככה!

או: זה לא בסדר מה שקורה כאן!

ההצהרות הללו עוזרות לנו להרגיש שמילאנו את חובתנו האזרחית, ולקחנו אחריות על המצב, וממילא אפשר להמשיך הלאה לעיסוק הבא.

להתקרב למציאות!

קשה מאוד להישאר בעמדה של חוסר אונים ואי-ידיעה, במקומות בהם אתה אמור להיות האחראי.

להסתכל על המצב בעיניים מפוכחות, ולהגיד: אני באמת לא יודע מה עושים במצב הזה.

אבל דווקא ברגעים בהם האדם עומד על אי-ידיעתו, הוא נעשה פתוח לקבל עצה נכונה.

כשאני יודע שאני לא יודע, אני לא בורח מהמציאות.

אני מקבל אותה בענווה ומחכה לפתרון.

וההמתנה הזו יוצרת כלי לקבל עצה.

יש הרבה סיכויים שפתאום ינצנץ בך איזה רעיון פשוט מאוד שלא חשבת עליו קודם; שפתאום תמצא מילים נכונות שישליטו סדר בכאוס שמתרחש לפניך.

והמילים או הרעיונות הללו לא יהיה סוג של הצהרות שמתנגדות למציאות, כמו ההצהרות שהזכרנו קודם.

אלו יהיו עצות שנובעות מתוך המציאות עצמה.

תכילה מתוך אי-ידיעה

תלמיד: אבל מה עושים בינתיים, כשאין לי עדיין עצה?

למה זה מציק לך? מי אמר שצריך לעשות משהו?

אם כעת מתרחשת מציאות מסוימת ואין לך מה לעשות לגביה, כנראה שככה זה אמור להיות.

הסיבה שקשה לנו לקבל את זה היא, כי אנו משוכנעים בתת-מודע לפחות, שמוכרח להיות משהו שאנחנו יכולים לעשות כדי לשנות את המציאות.

וזה לא נכון.

אם אין לך עצה וכיוון ברור, אז לא. מה קרה?

ושוב, אנחנו לא בורחים מהמציאות. אנחנו לא מתעלמים ממה שקורה. אלא מקבלים אותה מתוך ענווה והכרה באי-היכולת שלנו לפעול כרגע בתוכה.

אחרי שקיבלנו את המציאות, ייתכן מאוד שנחליט שזה באמת לא קשור אלינו, וזה לא מעניין אותנו מה יתרחש.

ייתכן שנגיע למסקנה שאנחנו צריכים לפחות להתפלל על זה.

ייתכן שנמצא איזושהי פעולה קטנה שכן ביכולתנו לעשות.

אבל כל זה יקרה רק אחרי קבלת המציאות.
רק אחרי שנרפה מהשליטה שלנו.

כי כשאנחנו עדיין בתוך הטירוף של האחיזה
במושכות, וחוסר היכולת להכיר במציאות,
גם תפילה היא לא בטוח פתרון.

למה הכוונה?

רבינו סיפר פעם, שבדרכו לארץ ישראל
הספינה שבה הוא נסע נקלעה לסערה קשה
ועמדה לטבוע.

כל האנשים עמדו להתפלל בזעקות וצעקות,
ורבינו ישב ושתק.

ניגשה אליו אישה אחת ושאלה אותו: רבי,
למה אתה לא מתפלל וקורע שערי שמייים?
ענה לה רבינו: כשאתם תשתקו גם הים
ישתק.

על פניו זה נשמע משפט מוזר.

וכי רבינו היה נגד תפילה חלילה?

התשובה היא שלפעמים אפילו תפילה
מגיעה מתוך טירוף הדעת וברירה
מהמציאות.

לפעמים אדם פונה לתפילה באופן מבוהל
ואינסטינקטיבי. הוא צועק וזועק אבל לא
באמת נמצא במציאות.

הוא לא באמת מתפלל. הוא מבטא את הפחד
או הכעס שלו בכל מיני התנהגויות, ואחת
מהם היא צעקות.

יש פעמים שאדם צריך לשתק ולהתרכז
רגע באמונה. להתחבר לידיעה שהקב"ה
מנהיג את העולם, ושום דבר אצלו לא יוצא
משליטה.

אחרי החיבור הבסיסי הזה למציאות אפשר
להתחיל להתפלל.

רבינו לא נתן לנו הוראה לא להתפלל
חלילה. אבל הוא גילה לנו שחיבור למציאות
מתוך אמונה וישוב הדעת הם השלב
הראשון בכל מצב.

ההכרה בכך שמישהו ברא את המציאות
הזו. והיא ואתה ביחד נמצאים בידיים שלו.
וייתכן מאוד שאין לך מה לעשות.

אחרי הבסיס הזה, אפשר להתקדם הלאה.

נקיטת צד

תלמיד: משהו לא מספיק ברור לי. הרי
לפעמים לא לעשות כלום, זה גם כן לנקוט
צד מסוים.

למה אתה מתכוון?

להתקרב למציאות!

תלמיד: אני רוצה להעלות סיטואציה פשוטה מהחיים שאני חווה אותה כעת.

אני עכשיו בהתלבטות האם להמשיך וללמוד במסגרת הלימודית שבה אני נמצא, או להשקיע בלימודי הלכה בצורה אינטנסיבית יותר.

אז אם כשאני לא יודע מה לעשות, אני אמור להמתין. זה בעצם אומר שהכרעתי להמשיך הלאה במסגרת הקיימת.

כשאתה מציג כך את הדברים, זה באמת נשמע פרדוקס.

אבל האמת היא שיש הבדל שמים וארץ בין אחד שקיבל עצה שאומרת לו להמשיך הלאה באותה מסגרת שבה הוא נמצא, לבין אחד שעושה כך מכיוון שהוא לא יודע מה לעשות.

את אותה פעולה או אי-פעולה אפשר לעשות מתוך תפיסה של עצה והשתדלות.

ואפשר לעשות אותה גם מתוך תפיסת ביטחון ואי-ידיעה.

ובנוגע לדילמה שלך, אתה אמנם ממשיך באותה מסגרת, בגלל שאתה יודע שאין לך יכולת להחליט.

אבל מכיוון שאתה יודע שאינך יודע, זה

יגרום לך להתפלל ולבקש מהקב"ה שיכוון אותך אל הדרך הנכונה.

וייתכן מאוד שהדרך הנכונה שהוא יאיר לך תהיה להישאר באותו מקום.

אבל אז תעשה את זה כבר בתור השתדלות, כרגע אתה עושה את זה כי אתה לא יודע.

הדברים קצת עדינים, ואפשר להתפלל בהם רבות, אבל העיקרון הוא אחד:

לעולם אל תפחד להכיר בכך שאינך יודע מה לעשות.

אם אתה לא יודע מה לעשות, אז זו המציאות, ולא יועיל לך להתחמק ממנה או להדחיק אותה.

עלינו ללמוד לשהות בתוך מציאות של אי-ידיעה, ומתוכה להתפלל ולבטוח בקב"ה שיתקננו בעצה טובה מלפניו.

כרגע נעצור כאן, ובעזרת השם בפרק הבא ניכנס לכמה דוגמאות מעשיות, בעיקר בתחום חינוך הילדים. שם הקונפליקט הזה בין האחריות לאי-הידיעה מתעצם באופן במיוחד.

אומן ראש השנה

הפעם בניחא

עם המשפיע הרב דוד גבירצמן שליט"א

הלב כוסף לרבינו, אבל נזכר בבלגן:
להתרוצץ, לחפש איפה לאכול, למצוא מקווה פנוי,
לדאוג לילדים - וכל זה כשאתה רק רוצה להתכוון
ליום הכי חשוב בשנה.

הפעם זה יכול להיות אחרת.

דמיין את עצמך מגיע לאומן - נושם עמוק, מרגיש שקט,
יודע שהכול כבר מחכה לך. המתחם שלנו נבנה כדי לתת
מענה לכל אתגרי ראש השנה, גשמיים ורוחניים,
כדי שתוכל להתמקד באמת: תפילה, התעלות וחיבור.

מה מחכה לך במתחם כיסופים:

שיעורים מעצימים
עם הרב דוד גבירצמן שליט"א
להכנה, התכוונות וחיבור

מקווה נקי ומרווח
בכל שעות היום
בלי תורים

תפילות מרוממות
בנוסח ברסלב באווירה
חמה ומשפחתית

מיקום חלומי - על שפת הנהר
קרוב לציון ורחוק מהרעש

מרחב מתאים לילדים
שמור עם חצר מרווחת

ארוחות חמות ומסודרות
בלי לרדוף ולחפש

כאן אפשר להניח את כל הדאגות ולצלול לראש השנה בשקט ובשמחה
מספר המקומות מוגבל - מי שסוגר עכשיו, מבטיח לעצמו אומן... בניחא

כיסופים
פשוט לחיות עם השם

לפרטים והרשמה
055-6697758 דוד קליגמן